

§ 2. Prezes sądu może zakwalifikować jako tajne całe akta lub poszczególne ich tomy, jeżeli w przeważającej części obejmują one okoliczności, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej.

§ 3. Prezes sądu określa stopień tajności dokumentów tajnych oraz akt tajnych, sporządzając odpowiednią adnotację obok uwidocznionej na nich sygnatury akt.

§ 4. Prezes sądu przekazuje dokumenty tajne oraz akta tajne do miejsca ich przechowywania, wskazując sędziów upoważnionych do ich przeglądania lub do ich pobrania z miejsca przechowywania. Pobranie dokumentów tajnych oraz akt tajnych przez inne osoby może nastąpić tylko na podstawie Zarządzenia prezesa sądu wskazującego osobę upoważnioną do ich pobrania, sposób wykorzystania oraz termin zwrotu.

§ 5. 1. Dokumenty tajne oraz akta tajne udostępnia się stronom, ich obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym tylko na podstawie zarządzenia prezesa sądu, przy czym sporządzanie z nich odpisów, wyciągów i notatek jest niedopuszczalne. W zarządzeniu należy wskazać osobę uprawnioną do przejrzenia dokumentów tajnych lub akt tajnych, określić czas i miejsce zapoznania się z nimi, jak również wyznaczyć pracownika sądu obecnego przy ich przeglądaniu.

2. Osobie pozbawionej wolności uprawnionej do przejrzenia akt udostępnia się dokumenty tajne oraz akta tajne tylko w sekretariacie sądu.

3. Przed udostępnieniem dokumentów tajnych oraz akt tajnych należy pouczyć osobę uprawnioną o obowiązku zachowania tajemnicy państwowej oraz o zakazie sporządzania odpisów, wyciągów i notatek.

§ 6. Udostępnienie dokumentów tajnych oraz akt tajnych biegłemu następuje w sposób określony przez prezesa sądu i tylko w zakresie niezbędnym do wydania opinii.

§ 7. 1. Przesłanie przez prezesa sądu dokumentów tajnych oraz akt tajnych sądowi lub prokuratorowi w związku z żądaniem akt sprawy następuje do rąk prezesa sądu lub prokuratora kierującego prokuraturą.

2. W wyjątkowym wypadku prezes sądu może przesłać dokumenty tajne oraz akta tajne komendzie Milicji Obywatelskiej, jednostce Wojskowej Służby Wewnętrznej lub or-

ganowi administracji państwowej na ich wniosek o nadesłanie akt sprawy, zawierający uzasadnienie potrzeby zapoznania się z nimi. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Przepisy § 1—7 stosuje się odpowiednio do uzasadnień orzeczeń w sprawach rozpoznanych z wyłączeniem jawności ze względu na ważny interes Państwa, a także w razie załączenia do akt sprawy opinii i innych pism zawierających okoliczności, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej, oraz innych przedmiotów stanowiących tajemnicę państwową.

§ 9. 1. Akta spraw rozpoznawanych z wyłączeniem jawności oraz akta spraw, w których znajdują się protokoły wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków i ustnych opinii biegłych lub opinie, dokumenty i inne przedmioty zawierające lub stanowiące tajemnicę służbową lub zawodową, oznacza się jako poufne, a każdy wypadek udostępnienia ich do wglądu odnotowuje się z zaznaczeniem nazwiska i imienia osoby przeglądającej.

2. W uzasadnionych wypadkach prezes sądu może zarządzić przechowywanie akt, o których mowa w ust. 1, na zasadach ustalonych dla dokumentów tajnych oraz akt tajnych.

§ 10. Przepisy rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie w postępowaniu przygotowawczym, z tym że uprawnienia i obowiązki prezesa sądu wykonuje prokurator kierujący prokuraturą.

§ 11. Szczegółowy sposób postępowania z dokumentami tajnymi, aktami tajnymi oraz poufnymi regulują odrębne przepisy.

§ 12. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą postępowania przed sądami wojskowymi i w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

§ 13. W sprawach uregulowanych w rozporządzeniu nie mają zastosowania przepisy § 20 i 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 1969 r. — Regulamin czynności sądów wojewódzkich i powiatowych w sprawach cywilnych i karnych (Dz. U. Nr 37, poz. 325).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1970 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

218

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI, OBRONY NARODOWEJ ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 października 1970 r.

w sprawie warunków i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych.

Na podstawie art. 102 § 4 Kodeksu postępowania karnego oraz art. VI § 2 Przepisów wprowadzających Kodeks postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Niestawiennictwo z powodu choroby na wezwanie sądu albo organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie: oskarżonego, świadka, oskarżyciela prywatnego, oskarżyciela posiłkowego, powoda cywilnego, przedstawiciela społecznego, pełnomocnika nie będącego adwokatem, biegłego tłumacza usprawiedliwia się zaświadczeniem wystawionym przez:

- 1) lekarza sądowego;
- 2) ordynatora oddziału szpitala (innego zakładu opieki

zdrowotnej zamkniętej), w którym osoba wezwana przebywa na leczeniu.

2. Niestawiennictwo z powodu choroby uczestników postępowania karnego wymienionych w ust. 1, będących żołnierzami w czynnej służbie wojskowej albo innymi osobami uprawnionymi do korzystania z wojskowej pomocy leczniczej lub z pomocy leczniczej służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, usprawiedliwia się również zaświadczeniem wystawionym odpowiednio przez właściwego lekarza wojskowego lub właściwego lekarza służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 2. 1. Funkcję lekarza sądowego pełni lekarz wyznaczony przez kierownika organu do spraw zdrowia prezydium

powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej w porozumieniu z prezesem sądu powiatowego.

2. Lekarzem sądowym może być tylko lekarz wykonujący zawód w danym powiecie (mieście, dzielnicy), zatrudniony w państwowej jednostce organizacyjnej w wymiarze co najmniej pięciu godzin dziennie. Lekarzem sądowym może być w szczególności inspektor do spraw orzecznictwa lekarskiego, ordynator szpitala (innego zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej), kierownik przychodni albo inny lekarz mający doświadczenie w sprawach orzecznictwa o czasowej niezdolności do pracy, orzecznictwa inwalidzkiego lub orzecznictwa potrzebnego dla Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

3. Kierownik powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) przychodni obwodowej zawiera z lekarzem sądowym umowę o pracę za wynagrodzeniem ryczałtowym, ustalonym na podstawie przepisów o uposażeniu lekarzy zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

§ 3. 1. Kierownik organu do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej w porozumieniu z prezesem sądu powiatowego ustala liczbę lekarzy sądowych dla danego powiatu (miasta, dzielnicy) oraz teren ich działania.

2. Liczba lekarzy sądowych powinna być w miarę możliwości dostosowana do potrzeb terenu, przy uwzględnieniu zasady, że lekarz sądowy jest obowiązany codziennie w dni powszednie w określonych godzinach przyjmować osoby ubiegające się o zaświadczenie, a w razie ich obłożnej choroby odwiedzać je w domu w dniu wezwania, oraz przy zapewnieniu zastępstwa lekarza sądowego w razie jego choroby lub nieobecności przez innego lekarza sądowego.

§ 4. 1. Listę lekarzy sądowych ogłasza się w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej na wniosek organu do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej oraz wywiesza w lokalach sądów, prokuratur, wojewódzkich i powiatowych komend Milicji Obywatelskiej oraz zespołów adwokackich, jak również w zakładach opieki zdrowotnej otwartej, przeznaczonych dla ogółu ludności.

2. Na liście lekarzy sądowych podaje się: imię i nazwisko lekarza sądowego, dni, godziny i miejsce przyjęć, teren jego działania oraz ewentualnie numer jego telefonu. Dni i godziny przyjęć powinny być uzgodnione z prezesem sądu powiatowego.

§ 5. 1. Lekarz sądowy jest obowiązany:

- 1) zbadać osobiście każdą zamieszkałą na terenie jego działania osobę ubiegającą się o zaświadczenie stwierdzające niemożność stawienia się na wezwanie sądu albo organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie i wydać orzeczenie;
- 2) prowadzić według ustalonego wzoru rejestr osób zgłaszających się po zaświadczenie;
- 3) wpisać treść wydanego orzeczenia do karty choroby;
- 4) w razie stwierdzenia niemożności stawienia się na wezwanie — wystawić zaświadczenie na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia;
- 5) przesłać odpis wydanego przez siebie orzeczenia do przychodni (ośrodka zdrowia), właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o zaświadczenie, lub do przychodni przyzakładowej albo między-

zakładowej, właściwej dla zakładu pracy, w którym osoba ta jest zatrudniona.

2. W nagłych wypadkach lekarz sądowy może orzec o stanie zdrowia osoby zamieszkałej poza terenem jego działania i wydać zaświadczenie; wówczas odpis swego orzeczenia przesyła ponadto lekarzowi sądowemu właściwemu według miejsca zamieszkania zbadanej osoby.

3. Dokumentem uprawniającym do przeprowadzenia badania lekarskiego jest wezwanie sądu w sprawie karnej albo organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie.

§ 6. Przeprowadzenie badania przez lekarza sądowego i wystawienie zaświadczenia nie podlega opłacie.

§ 7. Zakłady służby zdrowia są obowiązane udostępnić lekarzowi sądowemu dokumentację lekarską z przebiegu leczenia osoby ubiegającej się o zaświadczenie.

§ 8. 1. Powiatowe (miejskie, dzielnicowe) przychodnie obwodowe:

- 1) dostarczają lekarzom sądowym lokali (w miarę możliwości zaopatrzonych w telefon) oraz oddają do ich dyspozycji środki lokomocji dla odwiedzenia obłożnie chorych w domu lub wypłacają zwrot faktycznie poniesionych kosztów przejazdów odbytych w tym celu;
- 2) zaopatrują lekarzy sądowych w formularze zaświadczeń, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 4.

2. Ordynatorów oddziałów szpitali (innych zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej) zaopatrują w formularze zaświadczeń, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 4 — te szpitale (zakłady).

§ 9. Nadzór nad działalnością lekarzy sądowych sprawują organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

§ 10. Przepisy § 5 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 i ust. 3 oraz § 6 i 7 stosuje się odpowiednio przy wydawaniu zaświadczeń przez lekarzy, o których mowa w § 1 ust. 2.

§ 11. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Zdrowia z dnia 7 września 1959 r. w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych (Dz. U. Nr 55, poz. 331),
- 2) rozporządzenie Ministrów Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 5 grudnia 1961 r. w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników postępowania karnego w sprawach podlegających właściwości sądów wojskowych oraz usprawiedliwiania niestawiennictwa żołnierzy w sprawach karnych podlegających właściwości sądów powszechnych (Dz. U. Nr 61, poz. 338).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

Minister Obrony Narodowej: w z. G. Korczyński

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Kostrzewski

Załącznik do rozporządzenia Ministrów Sprawiedliwości, Obrony Narodowej oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 24 października 1970 r. (poz. 218).

(Stempel podłużny zakładu służby zdrowia lub jednostki wojskowej)

(data)

ZASWIADCZENIE Nr

Na podstawie wyników badania lekarskiego, przeprowadzonego dnia
zaświadcza się, że ob.
syn (córka) urodzony(a) dnia
zamieszkały(a) w przy ul.
nr m. jest chory(a) (nr statystyczny choroby)
i wskutek tego nie może stawić się w dniu
na wezwanie
w sprawie
Przypuszczalny okres niemożności stawienia się z powodu choroby na wezwanie

(stempel i podpis lekarza)

219

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 października 1970 r.

w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań lekarskich oskarżonego.

Na podstawie art. 65 § 2 Kodeksu postępowania karnego i art. VI § 2 Przepisów wprowadzających Kodeks postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Badania lekarskie oskarżonego w celach dowodowych, którym oskarżony obowiązany jest poddać się w myśl art. 65 § 1 Kodeksu postępowania karnego, mogą obejmować oględziny ciała, badania ogólne i specjalistyczne, badania pomocnicze, obserwację w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej, a także takie pobieranie dla tych celów niezbędnego materiału, w szczególności krwi, treści żołądka, wydaliny i wydzielin, które może być dokonane wyłącznie przez fachowego pracownika służby zdrowia.

2. Badania lekarskie oskarżonego nie mogą obejmować badań połączonych z dokonaniem zabiegu chirurgicznego oraz innych badań zagrażających zdrowiu oskarżonego, a w szczególności postępowania lekarskiego stanowiącego ryzyko większe od przeciętnego, jak również postępowania, co do którego ze względu na stan zdrowia oskarżonego istnieją przeciwwskazania lekarskie.

§ 2. Badania lekarskie oskarżonego przeprowadza się w zakładach właściwych w myśl dalszych przepisów, chyba że organ prowadzący postępowanie karne polecił przeprowadzenie badania w innym miejscu.

§ 3. 1. Badania lekarskie oskarżonego przeprowadza się na polecenie organu prowadzącego postępowanie karne. Polecenie takie powinno zawierać dane niezbędne do identyfikacji osoby oskarżonego oraz wskazywać przedmiot, zakres, a także termin wydania opinii. W miarę potrzeby i możliwości polecenie powinno zawierać szczegółowe pytania, a ponadto — wskazanie czynu zarzucanego oskarżonemu i okoliczności popełnienia tego czynu.

2. Polecenie przeprowadzenia badań lekarskich powinno być dokonane w formie pisemnej. W wypadkach nie cierpiących zwłoki badanie lekarskie przeprowadza się na ustne polecenie przedstawiciela organu prowadzącego postępowanie karne, który obowiązany jest okazać legitymację służbową, a następnie przekazać potwierdzenie polecenia na piśmie.

§ 4. Jeżeli badanie nie może być wykonane w terminie wskazanym w poleceniu, lekarz (zakład) przeprowadzający badanie powinien uzgodnić termin wykonania badania z organem prowadzącym postępowanie karne, który polecił przeprowadzenie badania.

§ 5. Organ prowadzący postępowanie karne poucza oskarżonego o obowiązku poddania się zarządzonej badaniem lekarskim i kieruje go na badania.

§ 6. 1. Dzień i godzinę badania oskarżonego ustala lekarz (zakład), który ma badanie przeprowadzić, chyba że organ prowadzący postępowanie karne zarządzi inaczej.

2. Lekarz (zakład) zawiadamia organ prowadzący postępowanie karne o dniu i godzinie badania lekarskiego, jeżeli organ ten zastrzegł w poleceniu, że chce być obecny przy badaniu.

3. W razie gdy oskarżony przebywający na wolności nie stawi się na badanie, właściwy lekarz (zakład) obowiązany jest zawiadomić o tym niezwłocznie organ, który wydał polecenie przeprowadzenia badania oskarżonego, wskazując czas i miejsce, w którym badanie może być przeprowadzone.

§ 7. 1. Lekarz (zakład) przeprowadzający badania lekarskie oskarżonego ustala metody i zakres postępowania lekarskiego.